

Arrest

nr. 156 363 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 25 augustus 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu zijn de juridische en de feitelijke grondslag vermeld: de aanvraag wordt afgewezen omdat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Het betoog in het kader van het volgend onderdeel van het middel heeft tot doel een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Vooreerst wijst de Raad erop dat de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. Voorts oordeelde de Raad van State dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien men de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel blijft toepassen. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). Dit onderdeel van het middel lijkt bijgevolg niet dienstig. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat - daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan uit mocht gaan dat zij verder in België mocht verblijven - deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

De verzoekende partij verwijst naar haar elementen van integratie, de lange duur van haar verblijf en het feit dat ze een academiejaar verliest door de bestreden beslissing, maar op deze als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte elementen wordt uitdrukkelijk geantwoord in de bestreden beslissing. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of

dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest. Voormelde concrete motieven van de eerste bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist, laat staan weerlegd. In de mate dat de verzoekende partij door deze elementen opnieuw te herhalen, zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodoende blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, maar dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Tot slot wordt er opgemerkt dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt uitgewerkt in het verzoekschrift, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De middelen lijken ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 28 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van de verzoekende partij antwoordt dat meester Landuyt heeft aangegeven dat er voldoende elementen voorhanden zijn die het beroep gegrond moeten doen verklaren. De familie met kinderen wacht ruim 9 jaar op een beslissing. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de integratie in België en een terugkeer naar het land van herkomst zou hen destabiliseren. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke situatie van de betrokkenen. De verwerende partij verwijst naar de nota.”*

2.5. Waar de verzoekende partij stelt dat er voldoende elementen zijn om het beroep gegrond te verklaren en voormelde elementen herhaalt, wijst de Raad erop dat in de beschikking uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat *“De verzoekende partij verwijst naar haar elementen van integratie, de lange duur van haar verblijf en het feit dat ze een academiejaar verliest door de bestreden beslissing, maar op deze als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte elementen wordt uitdrukkelijk geantwoord in de bestreden beslissing. Uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest. Voormelde concrete motieven van de eerste bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet betwist, laat staan weerlegd. In de mate dat de verzoekende partij door deze elementen opnieuw te herhalen, zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, zodoende blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, maar dat dit niet tot zijn bevoegdheid behoort.”* Wederom beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en aan te geven dat ze het niet eens is met de gemaakte beoordeling. Uit de beschikking blijkt dat hierop uitdrukkelijk werd geantwoord. De Raad benadrukt dat hij in huidige procedure overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn

wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Gelet op de motieven van de bestreden beslissing maakt de verzoekende partij, door louter elementen van haar aanvraag te herhalen, niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

De Raad laat gelden dat de verzoekende partij bijgevolg met haar pleidooi ter terechtzitting niet aannemelijk maakt dat de beschikking van 25 augustus 2015 onterecht is tot stand gekomen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in de beschikking van 25 augustus 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS